

Sjönamnsstudier

Av Staffan Fridell

Namn och bygd 112 (2024), 15–22.

Staffan Fridell, Department of Scandinavian Languages, Uppsala University: Studies in lake names.

Abstract

Bolmen is a large lake in the province of Småland. Elof Hellquist interpreted its name as having been formed from the adjective **bolm* ‘big’. However, it is not possible to infer the existence of such an adjective. Instead, *Bolmen* is likely a derivation with the *m*-suffix to the root *bul-* ‘swell’. Presumably, the large size of the lake is the reason behind its name.

Lossen is a lake in the province of Härjedalen. It is an extension of the river Ljusnan, whose name is a Proto-Scandinavian **Luhsnō* f. > Old Swedish *Lusn*, a derivative by ablaut of the root of the adjective *ljus* ‘light’. In this article *Lossen* is explained as a dehydronymic derivative **Luhsnan* m. of the river name.

Mæghin forms the first element of several Swedish place-names. Two interpretations exist, the man’s name *Mæghin*, and *mæghin* n. ‘force; strength’. The latter has been suggested for three lake names, Old Swedish **Mæghinsior*. However, these names can likely be explained as elliptic reductions of **Mæghins[bodha]sior* or similar.

Keywords: lake names, name formation, *m*-suffix, dehydronymic derivation, elliptic reduction.

Bolmen

Bolmen är Smålands näst största sjö (efter Vättern). Dess äldsta belägg är från Gustav Vasas registratur 1551 där det handlar om »then gårdh i Synnerbo, ther then ström löper aff Vulm» (Riksregistraturet 1551 f. 7v, GFR 22 s. 11). Gården i fråga är säkerligen Skeen vid Bolmåns utlopp ur Bolmen. Man måste ha fel-läst *B* för *V* i något skede av den skriftliga traderingen. I kartbelägg från 1600-talet skrivs namnet i princip som idag, äldst *Bolmen* 1648 (LSA E 13).

Elof Hellquists tolkning av *Bolmen* är den som fortfarande återopas. Han skriver (1903–06 1 s. 65):

Då Bolmen är [...] en af Sverges största insjöar, ligger dess etymon [...] i öppen dag. Ordet [!] är bildat af samma stam, som ingår i sv. dial. *bolm-*, hvilken i sammansättningar utmärker något mycket stort, t.ex. *bolmstark*, *bolmstor* [...]. Ordet återger sålunda samma för sjön karakteristiska egenskap, som dess ofta

använda yngre namn *Storsjön* [...]. Det tillhör för öfrigt samma rot med grundbet. 'svälla' o.d. som utan *m*-utvidgning ingår i sv. *bålstor* [...]

Han kompletterar (1903–06 6 s. 6): »Beträffande härledningen bör äfven den möjligheten tagas i öfvervägande, att namnet egentligen betyder 'den svällande, sjudande o.d.'» Tolkningen sammanfattar han dock senare ändå (1948 s. 89) som »eg.: storsjön». Hellquist (1903–06 2 s. 34) betraktar också uttryckligen som säkert att *Bolmen* inte är en namnbildning med *m*-suffix utan att *m* tillhör »grundordet». SOL (s. 44) specificerar: »Sjönamnet är en bildning till fsv. **bolmber* 'stor'», sannolikt under intryck av SAOB (B 3802, art. *bolm*-) som ger följande etymologi för förleden *bolm*-: »af ett s[å]s[om] själfständigt ord icke uppvisadt adj. *bolm*, (svällande) stor, som återfinnes i sv. dial. *bolmstark*, *bolmstor* [...] samt substantiveradt kanske i [...] sjönamnet *Bolmen*.»

Hellquist (1903–06 1 s. 65) hänvisar beträffande *bolmstark* och *bolmstor* till Rietz 1867 och Grip 1901 (s. 75). Rietz (1867 s. 46) anger *bolmstark* 'mycket stark' från Uppland och Södermanland och *bolmstor* 'ofantligt stor' från Dalarna. Erik Abrahamson (Rietz 1955 s. 23) uppger emellertid att DI (Dalarna) här är felläst för UI (Uppland). Rietz har hämtat uppgiften om Uppland från Wahlström (1848 s. 15). Såväl *bolmstark* som *bolmstor* är – med Rietz uppgift om Södermanland som enda undantag – för övrigt inte belagda utanför Uppland (OSDs).

Wahlström (1848 s. 15) skriver: »*Bolm*- i sammansättning af samma betydelse som *block*- l. *bål*-; f.ex. *bolmskalle*, *bolmstor*.» Grip (1901 s. 75) betecknar *bolm*- i *bolmstark* som en »*m*-utbildning» av *bål*- 'utmärkt, djärv, ganska stor'. SAOB (B 3802, art. *bolm*-) anser: »Stammen [i *bolm*-] är antagl. en utvidgning af den stam som föreligger i *bål*-(*stark*, -*stor*)».

Avgörande för bedömningen av *bolmstark* och *bolmstor* i relation till *bålstark* och *bålstor* är att både *bålstark* och *bålstor* är mycket väl belagda i dialekter från i princip hela Sverige, från Skåne till Lappland–Norrbotten (OSDs), i kontrast till *bolmstark* och *bolmstor* som endast är kända från Uppland och – bara genom Rietz – Södermanland.

Slutsatsen torde bli att *bolmstark* och *bolmstor* är sena ombildningar, med geografiskt mycket begränsad utbredning, av *bålstark* och *bålstor*. Det är därmed omöjligt att utifrån förleden *bolm*- rekonstruera ett gammalt adjektiv **bolmber* som skulle kunna återfinnas i sjönamnet *Bolmen*.

Hellquist (1903–06 1 s. 65) hänvisar vidare till verbet *bolma* 'ryka' såsom innehållande samma stam *bolm*-. Även SAOB (B 3803, art. *bolma* v.) antar ett sådant samband: »trol. afl. af ett icke upvisadt adj. *bolm*, (svällande) stor, se *bolm*-». Men också detta antagande är tvivelaktigt eftersom verbet *bolma*: 1) finns förutom i svenskan endast som *bulme* 'ryka' i danska (med äldsta belägg från 1920-talet) som anses kunna vara influerat av svenskan (ODS *bulme*);

2) är belagt i svenska först 1807; 3) åsyftar äldst i svenska endast rökande eller rykande av tobak, medan tidigaste belägg med en allmänare betydelse 'ryka, ånga' är från 1862. *Bolmig* med motsvarande betydelse är dock belagt i dagboksanteckningar från 1842. (SAOB B 3803, art. *bolma* v., SAOB B 3806, art. *bolmig*). Troligen är *bolma* en ellips av *bolmröka* 'storröka tobak', där *bolm-* är samma förstärkande förled som i *bolmstark* och *bolmstor*. Kanske är *bolmröka* Stockholmsspråk med tanke på att dessa båda dialektala adjektiv är belagda enbart i Uppland och Södermanland. Adolf Noreen (1913 s. 118) skriver »*bolmröka* eller kortare *bolma*», men det är oklart vad han egentligen menar eftersom han på annat ställe (1905–17 s. 324) skriver »*bolmröka* (till verbet) *bolma*».

Att *Bolmen* har ett gammalt namn är sannolikt i sig på grund av sjöns storlek och kan också bevisas genom att ånamnet **Bylma* < **Bulmiön* på nuvarande Bolmån är avlett av sjönamnet (Fridell 1992 s. 31 f.). Ånamnet måste vidare vara åtminstone från vikingatid, eftersom bynamnet *Bolmaryd* (< **Bylmorydh*) i Nöttja socken har ånamnet som förled och byn genom två vikingatida runstenar och höggravfält av yngre järnålderstyp kan dateras till vikingatid (Fridell 1992 s. 30 f.).

Det enda rimliga är därmed att uppfatta *Bolmen* som en namnbildning med *m*-suffix **Bul-m-ar* till roten *bul-* 'svälla'. Till samma rot hör *bolster*, *bulle*, *bål* 'stam, kropp' och *bölja* (Bjorvand & Lindeman 2019 s. 74, 127, 173) samt det *bål* som är förled i *bålstark* och *bålstor* (SAOB B 4699, art. *bål* adj.). Hydronymer bildade med *m*-suffix är inte särskilt vanliga i Skandinavien (Hovda 1966 s. 14, 1971 s. 138 f., Strandberg 1991 s. 50, DSÅ 8 s. 234), men flera klara fall finns bland norska ånamn, bl.a. ett **Bolma* i Trøndelag, rekonstruerat ur *Bolmset* och det försvunna *Bolmunes* (NE s. 20).

Jag har inte hittat några uppgifter om att *Bolmen* varit särskilt benägen att svämma över, så det är snarare *Bolmens* storlek som är grunden till namngivningen. I fråga om betydelsen skiljer sig därmed inte min tolkning egentligen från Hellquists. Skillnaden ligger i namnbildningen och dess ålder. Avledning med *m*-suffix är en ålderdomlig bildningstyp, som man mycket väl kan räkna med för en sjö av *Bolmens* storlek.

Bolmen har under äldre stenålder varit betydligt större i nordlig riktning (Persson 2016 s. 8 ff.). Forn-*Bolmen* avvattnades genom Nissan fram till någon gång under 5000-talet f. Kr. då landhöjningen gjorde att sjön »tippade över» söderut så att ett utlopp öppnades i söder och sjön började avvattnas genom Lagans vattensystem (a.a. s. 13 ff.). Men från och med den tidpunkten fram till sjöns reglering i modern tid – dvs. även då namnet *Bolmen* tidigast kan ha bildats – har vattenståndet varit i stort sett oförändrat, dvs. ca 2,5 m högre än dagens nivå (a.a. s. 29 ff.).

Lossen

I Tännäs socken i Härjedalen ligger den stora sjön Lossen. Sjön genomflyts av Ljusnan och Erik Modin (1949 s. 233) talar om »sjön Lossen (vars namn synbarligen är att härleda av den därigenom rinnande Ljusnan, fordom *Lussn*)». Stefan Brink (1984 s. 134) skriver: »Älvens [Ljusnans] äldre namn kan ännu idag spåras i sjönamnet *Lossen* i Härjedalen». Thorsten Andersson (1995 s. 23) nämner också Lossen, »vars namn givetvis hänger samman med det gamla älvsnamnet [*Lusn*]». Men ingen har – egendomligt nog – försökt att närmare klarlägga det språkliga sambandet mellan *Ljusnan* och *Lossen*.

Sjönamnet har följande äldre kartbelägg:

Låsznen 1645 KrA 10 A:1, Lossnen 1648 LSA Y 1, Låssasiön 1685 LSA Y 11, Låssasiön 1686 KrA 10 A:3, Losen siön 1696 KrA 10 A:12.

Uttalet är *lòsɲ* eller *lòsna* (S. Åsander OAU 1920), det senare säkerligen dativ.

Ljusnans äldsta namn är enligt allmän mening ett **Luhsnō* f., en avljudande bildning till roten i adjektivet *ljus* (Lundahl 1950 s. 42, Andersson 1995 s. 21, Elmevik 2004 s. 53 f., SOL s. 205). Namnet skrivs äldst *Lusn* på 1320-talet i Hälsingelagen (Schlyter 1844 s. 80) och uttalas fortfarande *lúšna*, dativ *lúšɲ*, i Härjedalsmål (vanligen upptecknat med akut accent, vilket säkert är det äldsta). *Lossen* kan då förklaras som en dehydronymisk avledning **Luhsnan* m. till älvsnamnet vilken genom *a*-omljud blir fvn. **Losni* (nominativ), **Losna* (oblik form). Om dehydronymisk avledning, se Strandberg 2004.

Älvsnamnet fsv. *Lusn* f. utvecklas alltså i bestämd form till *lúšna*, dativ *Lusnen* > *lúšɲ* med väntad akut accent i båda formerna, medan sjönamnet fvn. **Losni* m. parallellt förändras i bestämd form *Losnin* > *lòsɲ*, dativ *lòsna*, med lika väntad grav accent i båda formerna. Detta följer fullständigt det väntade dialektala böjningsmönstret (Reitan 1930 s. 82 f.).

Det finns ett norskt sjönamn *Losna* i Gudbrandsdalen som av allt att döma är antingen formellt identiskt med Ljusnans gamla namn eller en motsvarande *-ōn*-stam (Lundahl 1950 s. 43 f., Andersson 1995 s. 21). Även namnet *Losna* på en ö vid Sognefjordens inlopp kan vara formellt identiskt (Lundahl a.st.).

Mæghinsior

Det finns ett antal svenska ortnamn som i fornsvensk form börjat på *Mæghin*-. De tolkningar som gjorts av namnen har två olika inriktningar: antingen ingår mansnamnet *Mæghin* eller substantivet *mæghin* n. 'kraft, styrka'. Mansnamnet har endast ett medeltida svenskt belägg: *de mæghini* 1316 28/9 Husaby A 16 f. 8 avskr. (SD 3 s. 276) om en man bosatt i Åse härad i Västergötland. I forn-

västnordiska är namnet *Meginn* fåtaligt belagt från Sydnorge (Oslo, Bergen, Numedal; Lind sp. 769). Mansnamnet måste ses som bildat till adjektivet fvn. *meginn* 'kraftig, stark', i sin tur en avledning av substantivet.

Majenfors (maghnefors före 1492 avskr. 1521–27 Fridell 1996 s. 56, Meijenforss 1554 Karlsjö 1991 s. 40) är namnet på en fors i Markaryds och Knäreds socknar på den gamla riksgränsen mellan Sverige (Småland) och Danmark (Halland). Namnet tolkas enklast som bildat till ett sammansatt substantiv **mæghinfors*, motsvarande fvn. *meginfoss* 'huvudfors, storfors' (jfr Hellquist 1903–06 1 s. 417).

Några namn kan okomplicerat tolkas med mansnamnet som förled: *Mejstad* (i *mæghinstadhum* 1385 24/6 Gamleby UUBp), *Lofa* sn, Norra Tjusts hd, Småland (Moberg 1947 s. 36), *Mājsta* (i *mæghinstom* 1402 24/8 u.o. SRap, SDns 1 s. 160), *Rinkaby* sn, Glanshammars hd, Närke (Sahlgren 1927 s. 71), *Majstorp* (mæghnisthorp 1399 11/8 Söderköping DRApp, mæghinsthorp 1413 30/11 Linköping SRap, SDns 2 s. 738), *Krokeks* sn, Lösings hd, Östergötland (SOÖg 15 s. 35) och *Mängsholm* (Meijenstorp 1546 jb), Siene sn, Kullings hd, Västergötland (SOÄ 8 s. 222 f.). Det är alltså fråga om namntyperna *-sta* och *-torp* som relativt ofta har personnamn som förleder och *s*-genitiven i de två *-torp*-namnen (dold i *-sta*-namnen) talar också för denna tolkning.

Återstår tre namnpar där man har antagit att ett sjönamn fsv. **Mæghinsior* med substantivet *mæghin* 'kraft, styrka' som förled är den primära namnbildningen. Det första – och kan det tyckas mest givna – är bynamnet *Mäjensjö* (mæghinsio 1381 23/4 u.o. SRap), Norra Ljunga sn, Västra hd, Småland (Hellquist 1948 s. 621, Agertz 2008 s. 166). Det stora problemet med denna tolkning är dock att den antagna namngivande sjön är så liten och obetydlig att den inte gärna kan ha förtjänat ett sådant namn. Sjön heter nu *Mäjensjöolen*. Sankmarker omedelbart sydväst om sjön talar tillsammans med höjdkurvornas utsträckning för att sjön tidigare kan ha varit kanske tre gånger större, men den är ändå med hänsyn taget till detta en liten sjö. Det finns gott om jämnstora eller något större sjöar i närheten och dessutom en verkligt stor sjö, Vallsjön, bara en halvmil österut.

Det andra namnparet utgörs av bynamnet *Mängsbo* (Mesbaa 1538 jb, Mesboo 1539 jb, Mexbode 1546 jb, Mengzboda 1560 jb), Bosebo sn, Västbo hd, Småland, och namnet på den därvid belägna sjön *Majsjön* (mæghinsio, mæghinsio o. 1325 VGL s. 289). Denna sjö är visserligen relativt stor och har med större fog tolkats med substantivet *mæghin* som förled (Hellquist 1903–06 1 s. 417, 1948 s. 621, Jönsson 1994 s. 54, Agertz 2008 s. 166), men den mångdubbel större sjön Fegen befinner sig bara en mil söderut.

Slutligen ligger byn *Mäseboda* (Mensszbåa 1538 jb, menszbo 1540 jb, messboo 1542 jb), Torpa sn, Sunnerbo hd, Småland, vid sjön *Mäen* (Mäjiesjö 1666 7/8 Sunnerbo härads db, Mähasjön 1685 LSA F 23), som har antagits vara »ett

ursprungligt sjönamn **Mæghinsio(r)* 'den mäktiga sjön'» (Jönsson 1994 s. 54). Mäen är en halvstor sjö där man möjligen kunde överväga förleden *mæghin* i förhållande till den närmaste omgivningens små vattensamlingar, men det blir ändå egendomligt med tanke på att avståndet till sjön Bolmen bara är åtta kilometer.

Det är med andra ord högst tveksamt om ens någon av de tre sjöarna är så framträdande att ett namn *Mæghinsior* är en lämplig karakteristik. Det är också svårt att tänka sig att ett sådant namn skulle ha någon annan betydelse än 'den stora sjön'. Jfr fsv. *mæghinland* 'stort land', fvn. *meginá* 'huvudå, storälv', *meginfoss* 'storfors, huvudfors', *meginhaf* 'storchav', *meginstraumr* 'huvudström, storström'. I fornvästnordiska finns faktiskt också *meginsjór* 'storsjö, storchav'.

Detta reser frågan om förhållandet mellan sjönamn och bebyggelsenamn. Man kan lägga märke till att två av bynamnen är *-boda*-namn, som ju i likhet med namn på *-sta* och *-torp* relativt ofta har personnamnsförleder. Jag vill därför föreslå att *Mängsbo* och *Mäseboda* båda är fsv. *Mæghinsbodha* med mansnamnet *Mæghin* som förled och att sjönamnen är reduktioner av **Mæghins[bodha]sior*. Det lämnar då kvar bynamnet *Mäjensjö* isolerat och det är som redan påpekats betydelsemässigt orimligt att denna lilla sjö givits det karakteriserande namnet *Mæghinsio*. Den visserligen ovanliga, men ändå logiska lösningen blir då att anta att byn *Mäjensjö* tidigare haft ett annat namn: **Mæghinsthorp*, **Mæghinsbodha* eller annat, och att den lilla sjöns namn är en reduktionsbildning till detta bynamn, men att av okänd anledning sjön till sist ändå har fått ge namn åt byn.

Min slutsats blir att det är endast i namnet *Majenfors* < **Mæghinfors* som substantivet *mæghin* 'kraft, styrka' ingår (via en appellativ sammansättning **mæghinfors* 'huvudfors, storfors') och är sakligt motiverat genom forsens storlek och styrka. I alla övriga namn bör det vara mansnamnet *Mæghin* som är aktuellt direkt eller (i sjönamnen) indirekt. Mansnamnet verkar alltså ha varit vanligast i Götaland, där utbredningen också ansluter till beläggen för mansnamnet från Sydnorge.

Källor och litteratur

A 16 = Registrum ecclesie Scarensis 1475–1505, SRA.

Agertz, Jan, 2008: Om ortnamn i Jönköpings län. Jönköping. (Småländska kulturbilder.)

Andersson, Thorsten, 1995: *Losna* i Gudbrandsdalen. I: Norsk stadnamnarkiv 75 år 1921–1996. Oslo. (Universitetet i Oslo. Institutt for nordistikk og litteraturvitenskap. Avdeling for namnegransking. Årsmelding.) S. 19–25.

- Bjorvand, Harald & Lindeman, Fredrik Otto, 2019: Våre arveord. Etymologisk ordbok. 3 utg. Oslo.
- Brink, Stefan, 1984: Ortnamn i Hälsingland. Stockholm.
- Elmevik, Lennart, 2004: Über die *-n-* und *-sn-*Suffixe in nordischen Appellativen und Ortsnamen. I: Suffixbildungen in alten Ortsnamen. Akten eines internationalen Symposiums in Uppsala 14.–16. Mai 2004. Hrsg: Thorsten Andersson & Eva Nyman. Uppsala. (Acta Academiae Regiae Gustavi Adolphi 88.) S. 45–59.
- Fridell, Staffan, 1992: Ortnamn på *-ryd* i Småland. Uppsala. (Acta Academiae Regiae Gustavi Adolphi 60. Studier till en svensk ortnamnsatlas 15.)
- 1996: »Tiohäradslagens landamäre». En medeltida lista över Sveriges sydgräns. I: SOÅ. S. 43–62.
- Grip, Elias, 1901: Skuttungemålets ljudlära. Stockholm. (SvLm 18.6.)
- Hellquist, Elof, 1903–06: Studier öfver de svenska sjönamnen, deras härledning och historia. Stockholm. (SvLm 20:1–6.)
- 1948: Svensk etymologisk ordbok. 3 uppl. Lund.
- Hovda, Per, 1966: Norske elvenamn. Eit tillegg til O. Rygh »Norske elvenavne». Oslo. (Skrifter frå Norsk stadnamnarkiv 3.)
- 1971: Til norske elvenamn. I: NoB 59. S. 124–148.
- Jönsson, Fridolf, 1994: Ortnamn i Kronobergs län. 3 uppl. Växjö.
- Karlsjö, Bertil, 1991: Halländska riksgränsen. Dokumentation av den gamla gränsen mellan Danmark och Sverige. Halmstad.
- Lundahl, Ivar, 1950: Några gamla nordiska sjö- och vattendragsnamn. I: NoB 38. S. 38–57.
- Moberg, Lennart, 1947: Ortnamnen i Tjust. I: Tjustbygdens kulturhistoriska förening. Årsbok. S. 5–68.
- 1953: Fyra gamla naturnamn. I: NoB 41. S. 87–121.
- Modin, Erik, 1949: Härjedalens ortnamn och bygdesägnar. 3 uppl. Sveg.
- Noreen, Adolf, 1905–17: Vårt språk. Nysvensk grammatik i utförlig framställning. 3. Lund.
- 1913: Spridda studier. Populära uppsatser. 3. Stockholm.
- Persson, Carl, 2016: Sjön Bolmens förändrade vattennivåer. En arkeologisk diskussion om landskapsutveckling under perioden 5300 – 2000 f. Kr. Växjö. (Smålands museums rapport 2016:15.)
- Reitan, Jørgen, 1930: Vemdalsmålet. Med uplysninger om andre herjedalske mål. Oslo.
- Rietz, Johan Ernst, 1867: Svenskt dialekt-lexikon [1–2]. Malmö.
- 1955: Svenskt dialekt-lexikon 3. Register och rättelser av Erik Abrahamson. Uppsala–København.
- Riksregistraturet, SRA.
- Sahlgren, Jöran, 1927: Nordiska ortnamn i språklig och saklig belysning 9. *Sta*-namnen i Närke. I: NoB 15. S. 1–87.
- Schlyter, Carl Johan, 1844: Helsingelagen, Kristnu-balken af Smålands-lagen och Bjärköa-rätten. Lund. (Samling af Sweriges gamla lagar 6.)
- Strandberg, Svante, 1991: Studier över sörmländska sjönamn. Etymologi, namnbildning och formutveckling. Uppsala. (Skrifter utg. genom Ortnamnsarkivet i Uppsala. Serie B. Meddelanden 8.)

- 2004: Dehydronymische Ableitungstypen. I: Suffixbildungen in alten Ortsnamen. Akten eines internationalen Symposiums in Uppsala 14.–16. Mai 2004. Hrsg: Thorsten Andersson & Eva Nyman. Uppsala. (Acta Academiae Regiae Gustavi Adolphi 88.) S. 27–44.
- Sunnerbo härads db = Renoverade domböcker. Sunnerbo härad 1659–71. EVII-AAAD:34. Advokatfiskalen, Kronobergs län, Göta hovrätts arkiv, Landsarkivet i Vadstena.
- Wahlström, Johan Erik, 1848: Uplandsdialekten. Upsala.
- VGL = Westgötalagen. Utg. af H. S. Collin & C. J. Schlyter. 1827. Stockholm. (Samling af Sweriges gamla lagar 1.)

Summary

Studies in lake names

By Staffan Fridell

Bolmen is a large lake in the province of Småland. Elof Hellquist interpreted its name as formed from an adjective **bolm* ‘big’, which he extracted from compounds as *bolmstark* ‘very strong’ and *bolmstor* ‘very big’. Later authors have often used this interpretation with little consideration, however these two adjectives – geographically limited to the province of Uppland – are, in all probability, late transformations of *bålstark* ‘very strong’ and *bålstor* ‘very big’, words that are recognised almost everywhere in Sweden. Accordingly, the existence of the Old Swedish adjective **bolmber* cannot be inferred. Instead, the obvious solution is to regard *Bolmen* as a derivative with the *m*-suffix of the root *bul-* ‘swell’: **Bul-m-ar*. Being a large lake, an old type of name formation is to be expected. Bolmen is not especially known to flood, hence the name was likely given based on the large size of the lake.

Lossen is a relatively large lake in the parish of Tännäs in the province of Härjedalen. It is an extension of the long river Ljusnan which runs through the lake. It has often been suggested that the name of the lake is linguistically connected to the river name, but exactly what this connection is has never been established. *Ljusnan* has convincingly been interpreted as Proto-Scandinavian **Luhsnō* f. > Old Swedish *Lusn*, a derivation by ablaut to the root of the adjective *ljus* ‘light’. In this article *Lossen* is explained as a dehydronymic derivative **Luhsnan* m. of the river name. Through *a*-umlaut it develops into Old West Norse **Losni*, which in the definite form becomes *Losnin* > *Losn*.

There are a number of Swedish place-names with *Mæghin-* as a first element. Two theoretically possible interpretations exist, either the man’s name, *Mæghin*, or the noun *mæghin* n. ‘force; strength’. The latter explanation has been suggested for three lake names, Old Swedish **Mæghinsior*. Instead, these lake names should be explained as elliptic reductions of **Mæghins[bodha]sior* or similar, i.e. secondary formations of village names using a man’s name as the first element. The only place-name in Sweden compounded with the noun *mæghin* ‘force; strength’ seems to be *Majenfors*, Old Swedish *Mæghinfors*, once an impressive waterfall at the old border between Sweden and Denmark.